

Arrest

nr. 231 832 van 27 januari 2020
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 september 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 30 december 2009 België binnen en dient op dezelfde datum een asielaanvraag in. Zij wordt vergezeld door haar ouders.

Op 16 juli 2010 dient verzoekster samen met haar ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 6 oktober 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 22 oktober 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 27 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 16 juli 2010 ongegrond wordt verklaard.

Op 25 augustus 2011 dient verzoekster met haar ouders een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 14 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 september 2011 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}).

Op 27 september 2011 dient verzoekster met haar ouders een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 20 december 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 11 januari 2012 dient verzoekster met haar ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 februari 2012 dient verzoekster met haar ouders een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 20 maart 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 13 april 2012 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 11 mei 2012 dient verzoekster samen met haar ouders een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 26 april 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 225 411 van 30 augustus 2019 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 4 december 2013 wordt de aanvraag van 11 januari 2012 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 225 421 van 30 augustus 2019 wordt het beroep verworpen.

Op 4 december 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad nr. 198 518 van 24 januari 2018 wordt het beroep verworpen.

Na vernietiging wordt op 18 september 2019 een nieuwe beslissing genomen inzake de aanvraag van 11 mei 2012 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard. Er wordt geen beroep ingediend tegen deze beslissing.

Op 18 september 2019 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“nom/naam : P.

prénom/voornaam : G.

date de naissance/geboortedatum : (...)1981

lieu de naissance/geboorteplaats : A. A.

nationalité/nationaliteit : Armenië

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen², sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision binnen 30 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

La demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9ter s'est clôturée négativement le 18.09.2019

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De aanvraag voor een machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter werd (negatief) afgesloten op 18.09.2019"

Op 30 september 2019 worden ook ten opzichte van verzoeksters ouders bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen worden aangevochten in de zaken met rolnummers 239 135 en 239 157.

Op 30 september 2019 dienen verzoekster en haar ouders een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Ernstige middelen

- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 1 § 1,11 °juncto artikel 1 § 2 Vw ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 3 E. V.R.M. ;
- Schending van het artikel 8 E. V.R.M. en het respect voor de menselijke waardigheid ;
- Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht ;
- Schending van het artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de EU ;
- Schending van het artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ;
- Schending van het artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ;
- Schending van het artikel 1 van het Europees sociaal handvest.

7.1. De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

7.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelikheden in het dossier rekening gehouden.

- 7.2.1. EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennis van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden."*

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekster niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoekster wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoekster had dan immers kunnen duiden dat zij gedurende lange tijd in legaal verblijf heeft gezeten, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van verzoekster. Zij verblijft hier al meer dan tien jaar én heeft ondertussen ook een nieuw verzoek overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag is nog steeds hangende.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om "een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster.

Op geen enkel ogenblik werd verzoekende partij uitgenodigd om documenten te verschaffen die zijn tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen. Bovendien kreeg de verzoekster een weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent haar aanvraag 9ter Vw die al dateerde van 26/04/2013. Dit beroep alleen al sleepte meer dan 6 jaar aan.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkeheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

7.2.2. TWEEDE ONDERDEEL

Aangaande het artikel 8 E. V.R.M. en het artikel 3 E. V.R.M.

De verzoekster kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald kreeg de verzoekster een weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent zijn aanvraag 9ter Vw die al dateerde van 26/04/2013.

Dit beroep alleen al sleepte meer dan 6 jaar aan. Dit arrest werd immers gewezen op 30/08/2019 in de zaak met rolnr. 131.022/111. Het arrest draagt het nr. 225.411 :

'PAR CES MOTIFS, LE CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ETRANGERS DECIDE :

Article 1er

La décision déclarant irrecevable la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois introduite par les requérants sur la base de l'article 9terde la loi, prise le 26 avril 2013, est annulée.'

Verzoekster heeft een verblijf van meer dan tien jaar in België. Verzoekster heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands, en kan werkbeloftes voorleggen.

Dat omwille van deze elementen van integratie dan ook een nieuwe regularisatie conform het artikel 9bis Vreemdelingenwet werd ingediend op datum van 30/09/2019. (zie stuk 3)

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat verzoekster niet in het bezit is van de nodige visa om in België te verblijven en stelt dat op 18/09/2019 een weigeringsbeslissing genomen is in de procedure overeenkomstig het artikel 9ter Vw. Evenwel wordt de onredelijke duur van de procedure die uiteindelijk meer dan 6 jaar aansleepte niet in overweging genomen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

Zoals reeds eerder aangehaald hebben verzoekster en haar gezin steeds hun uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks hun preciaire verblijfssituatie.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing. Het gezin is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving.

Verzoekster en haar gezin hebben aldus wel degelijk een duurzame band met België.

Een terugkeer naar Armenië zou aldus een schending betekenen van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 3 E.V.R.M. .

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 enkel en alleen wordt verwezen naar het gegeven dat er op datum van 18/09/2019 een beslissing van onontvankelijkheid werd genomen in toepassing van het artikel 9ter Vw doch dat er tegelijkertijd bij het nemen van die uitwijzingsbeslissing geen rekening gehouden wordt met het gegeven dat diezelfde procedure in toepassing van het artikel 9ter Vw meer dan 6 jaar aansleepte.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

7.2.3.

DERDE ONDERDEEL

Aangaande het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

Verzoekster wenst ook op haar recht op arbeid / werk te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen aandacht getoond voor alle omstandigheden waarin het gezin zich bevindt.

Verzoekster kan werkbeloftes voorleggen en toont hiermee aan werkbereid te zijn.

Ondanks verzoeksters beroepsactiviteiten wordt haar leven in België uiteengereten.

Nochtans staat te lezen in het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese unie dat éénieder het recht heeft om te werken.

"Artikel 15 Vrijheid van beroep en recht om te werken

1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen. "

Het recht op arbeid / werk wordt ook gegarandeerd in verschillende verdragen en verklaringen.

- Artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ;
- Artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ;
- Artikel 1 van het Europees sociaal handvest ;

a)

Wat is arbeid ?

- Volgens socioloog Mok is Arbeid is het verrichten van bezigheden die nut hebben voor diegene die de arbeid verricht, voor zijn of haar naaste omgeving en/of voor de maatschappij als geheel.
- Andere sociologen stellen daarenboven de extra voorwaarde van betaling voor de activiteit.

b)

Het is de plicht van een staat een economische en sociale situatie te ontwikkelen waarin banen gecreëerd worden.

De staat gaat echter voorbij aan deze plicht.

- De verzoekster toonde aan dat zij gewerkt heeft ;
- De verzoekster toont aan dat zij bijdroeg aan de Belgische economie ;
- De verzoekster toont aan dat zij werkwilgig is.

En toch houdt de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen rekening mee.

7.3.

EINDBESLUIT

De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 18/09/2019 en ter kennis gebracht op datum van 30/09/2019 te schorsen en te vernietigen."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekster stelt een schending voor van de artikelen 7, 74/13, 74/14, 1 §1, 11° en 1 §2 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 7, 15, 33 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het hoorrecht, van artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, van artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en van artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest.

Zij betoogt dat uit de beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle feitelijke overwegingen. Zij zou niet deugdelijk zijn gehoord. Indien zij gehoord was geweest, had zij kunnen duiden dat zij gedurende lange tijd in legaal verblijf heeft gezeten, dat er sprake is van een verregaande integratie en dat zij ondertussen een aanvraag 9bis heeft ingediend die nog hangende is. Op geen enkel moment zou zij verzocht zijn om bijkomende documenten te verschaffen inzake tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie. Zij wijst erop dat het beroep tegen de weigeringsbeslissing 9ter 6 jaren heeft aangesleept. Zij herhaalt dat zij zich ten gevolge van dit lange beroep geïntegreerd heeft in België, Nederlands spreekt en werkbelofte kan voorleggen. Ze zou samen met haar gezin volledig zijn ingeburgerd in de Belgische samenleving en een terugkeer naar Armenië zou een schending uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM. Volgens haar is het onredelijk dat in de beslissing wel verwezen werd naar de procedure 9ter maar niet naar het feit dat een vorige aanvraag 6 jaren heeft aangesleept.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat verzoekster in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit determinerend motief, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en die volstaat om de beslissing te schragen naar recht, wordt niet betwist door verzoekster.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Luidens vaste rechtspraak van het HJEU leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop

had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient verzoekster elementen naar voren te brengen op basis waarvan nagegaan kan worden of er inderdaad sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Zij dient aan te tonen dat zij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekster beperkt zich tot de volgende elementen: - Hangende aanvraag 9bis; - Integratie, inburgering, werkbepoort en kennis Nederlands; - Lange procedure 9ter (6 jaar)

Met het opwerpen van voorgaande elementen toont verzoekster niet aan op welke wijze de beslissing een andere afloop had kunnen hebben indien het bestuur op de hoogte ervan zou zijn geweest.

Vooreerst kan bezwaarlijk worden voorgehouden als zou het bestuur niet op de hoogte zijn van het langdurig verblijf in België. Voor zover verwezen wordt naar een hangende aanvraag 9bis, dient opgemerkt dat die werd ingediend na het nemen van de bestreden beslissing, waardoor het bestuur er zelfs geen rekening mee kon houden. Waar zij wijst op haar integratie, inburgering en kennis van het Nederlands, toont zij niet aan op welke wijze die elementen de rechtmatige toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zou verhinderen.

Bovendien gaat verzoekster eraan voorbij dat voorafgaand aan het nemen van een bijlage 13 een onderzoek werd gevoerd naar de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er werd gemotiveerd dat de verwijderingsbeslissing genomen werd ten aanzien van alle gezinsleden, dat er geen minderjarige kinderen zijn en dat de ambtenaar-geneesheer op 17 september 2019 vaststelde dat er geen medische contra indicatie is voor een terugkeer naar het herkomstland.

Het feit dat een vorige procedure 6 jaren zou hebben geduurd, doet in hoofde van verzoekster geen enkele rechtmatige verwachting op legaal verblijf ontstaan. Zij kan daaruit geen rechten putten en toont niet aan dat die lange procedure de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zou verhinderen.

De bestreden beslissing werd genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 11 mei 2012, op 18 september 2019 onontvankelijk werd verklaard. In de beslissing werd hierop ook gewezen. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 10 mei 2016, in arrest nr. 167.365, onder meer het volgende:

“De bestreden bevelen bevatten in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen.”

In tegenstelling tot voormeld arrest, werd in casu wel degelijk een belangenafweging doorgevoerd nu er een onderzoek werd gevoerd naar de elementen voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster wijst op het recht op arbeid en tewerkstelling, dient opgemerkt dat zij niet aantoonbaar dat zij niet tewerkgesteld zou kunnen worden in haar land van herkomst. Haar betoog is derhalve niet dienstig.

Verzoekster toont niet aan op welke wijze een terugkeer naar haar herkomstland tot gevolg heeft dat zij aldaar zal blootgesteld worden aan mensonwaardige behandeling. Nu zij het begin van bewijs niet levert, wordt een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Waar zij een schending opwerpt van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoonbaar met welke personen zij een dergelijke sterke band zou hebben opgebouwd, andere dan met haar gezinsleden, zodat die zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Bij gebrek aan dergelijk bewijs, kan zij zich niet dienstig beroepen op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Een schending van de artikelen 7, 74/13, 74/14, 1 §1, 11° en 1 §2 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 7, 15, 33 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het hoorrecht, van artikel 23 van de Universele Verklaring van de

Rechten van de Mens, van artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en van artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat de aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief werd afgesloten op 18 september 2019. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing enkel wordt gemotiveerd dat ze werd genomen omdat verzoekster niet in het bezit is van geldige documenten zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster acht deze motivering onzorgvuldig, omdat niet met alle feitelijkeheden van het dossier rekening werd gehouden. Zij verduidelijkt dat, was zij gehoord geweest, ze bepaalde zaken had kunnen vermelden waarmee de verwerende partij dan rekening had kunnen houden.

2.3.2. Verzoekster voert de schending aan van het hoorrecht zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Er wordt vooreerst op gewezen dat verzoekster vijf aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvragen werden niet ingewilligd. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen nadat de aanvraag van verzoekster van 11 mei 2012 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard op 18 september 2019. Verzoekster heeft in het kader van deze aanvraag al de medische elementen kunnen aanvoeren die zij wenste.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De elementen die verzoekster in het kader van haar hoorrecht aanhaalt zijn: zij heeft lange tijd legaal verbleven in België, er is sprake van een verregaande integratie, ze verblijft hier al meer dan tien jaar, ze heeft intussen een nieuw verzoek op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Verzoekster meent dat de verwerende partij de afweging had moeten maken inzake de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval en dat moest worden nagegaan of er humanitaire redenen zijn die in rekening moesten worden gebracht en of er minder verregaande oplossingen waren. Verzoekster werd evenmin uitgenodigd om documenten voor te leggen die haar tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen. Verzoekster wijst op de duur van zes jaar van haar beroep tegen de weigeringsbeslissing van 26 april 2013 inzake haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er wordt opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het feit dat verzoekster op 30 december 2009 België binnenkwam, hier een verzoek om internationale bescherming indiende en ook verschillende aanvragen op grond van artikel 9ter en een op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij was er dus van op de hoogte dat verzoekster al tien jaar in België verblijft en zich in die periode mogelijk geïntegreerd heeft. Dat verzoekster dit opnieuw zou kunnen hebben meegedeeld, heeft dus niet als gevolg dat de verwerende partij een andere beslissing zou hebben genomen, gezien zij hiervan al op de hoogte was.

Waar verzoekster verwijst naar een langdurig legaal verblijf, kan zij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tussen 30 december 2009 en 22 oktober 2010 (de duur van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming) een tijdelijke verblijfstitel had en van 6 oktober 2010 tot 27 juli 2011 (de duur van de behandeling van haar ontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). Sindsdien heeft verzoekster geen enkel legaal verblijf meer gehad, gezien haar aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet telkens onontvankelijk verklaard werden. Er is bijgevolg geen sprake van een “lang” legaal verblijf in België dat verzoekster had kunnen meedelen. Dat verzoekster van 30 december 2009 tot 27 juli 2011 (anderhalf jaar) in België mocht verblijven, doet hieraan geen afbreuk.

Inzake het nieuw verzoek op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster dit heeft ingediend op 30 september 2019. De bestreden beslissing werd genomen op 18 september 2019. Bijgevolg kon de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing nog geen rekening hebben gehouden met dit gegeven. De omstandigheid dat de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 30 september 2019, dezelfde dag als het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk.

De verwerende partij beschikte bij het nemen van de verwijderingsmaatregel over het administratief dossier van verzoekster, waaruit haar langdurig verblijf in België blijkt en waarin zich ook haar vorige aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevindt. Het feit dat verzoekster niet uitdrukkelijk werd verzocht om “documenten te verschaffen die zijn tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen” brengt *in casu* niet mee dat er sprake is van een schending van het hoorrecht in het kader van de verwijderingsmaatregel. Verzoekster toont immers niet aan dat er in haar hoofde sprake was van tewerkstelling, laat staan dat daarmee geen rekening zou zijn gehouden.

Wat betreft de duur van zes jaar van haar beroep tegen de weigeringsbeslissing van 26 april 2013 inzake haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 11 mei 2012, blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was. Huidige bestreden beslissing werd immers pas genomen nadat een nieuwe beslissing werd genomen inzake deze aanvraag. De aanvraag van 11 mei 2012 werd onontvankelijk verklaard op 18 september 2019. Er wordt opgemerkt dat de duur van een beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechten creëert. De vraag rijst dan ook in welk opzicht de mededeling van dit reeds gekend feit, het nemen van de beslissing had kunnen beïnvloeden of had kunnen meebrengen dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen. Verzoekster toont dit niet aan en bovendien wordt in de bestreden beslissing vermeld dat de aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief werd afgesloten op 18 september 2019.

Verzoekster kan dus niet voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval. Verzoekster toont niet aan dat al deze elementen, die gekend waren door de verwerende partij, hadden kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Een schending van het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

2.3.3. Nu blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de feitelijkheden eigen aan de situatie van verzoekster, toont verzoekster niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief zijn of kennelijk onredelijk. Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van de vereiste documenten en dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief werd afgesloten op 18 september 2019. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.4. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat zij al tien jaar in België verblijft, dat het beroep tegen haar weigeringsbeslissing als gevolg van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zes jaar heeft aangesleept, dat zij zich heeft geïntegreerd, dat zij werkbeloftes kan voorleggen, Nederlands spreekt en een nieuwe aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat er geen sprake is van een zorgvuldig onderzoek, gezien geen rekening werd gehouden met de duurzame band met België die zij en haar ouders hebben en dus met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

2.3.5. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verblijfsaanvraag van verzoekster op medische gronden werd geweigerd door de verwerende partij.

In zijn arrest van 13 december 2016 heeft het EHRM het volgende gesteld over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het moet gaan om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §183). Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Bovendien ligt de bewijslast

in de eerste plaats bij de vreemdeling (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, § 186), die de nodige elementen moet aanreiken opdat een onderzoek kan worden gevoerd. Verzoekster laat evenwel in het geheel na om elementen bij te brengen waaruit zou blijken dat zij bij gebrek aan een (toegankelijke) behandeling in haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand. De Raad merkt ook op dat verzoekster geen beroep heeft ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van 18 september 2019 inzake haar aanvraag op medische gronden. Bijgevolg maakt verzoekster niet op concrete wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een "note 74/13" heeft opgesteld waaruit blijkt dat inzake de gezondheidstoestand van verzoekster gesteld wordt dat het medisch advies van 17 september 2019 vermeldt dat er geen contra-indicatie is voor een terugkeer naar het land van herkomst.

Voor het overige zet verzoekster in het tweede onderdeel van het enig middel niet op concrete wijze uiteen waarin de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.3.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing genomen werd in het kader van een gebonden bevoegdheid, met name op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster niet zomaar de schending van het redelijkheidsbeginsel kan aanvoeren.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van

een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoekster voert aan dat zij een verblijf van meer dan tien jaar heeft in België, dat zij zich geïntegreerd heeft, Nederlands spreekt, werkbeloftes kan voorleggen en een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster en haar gezin zijn volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een "note 74/13" heeft opgesteld waaruit blijkt dat inzake het familieleven wordt gesteld dat de beslissing de hele familie betreft.

Inzake haar familiaal leven wordt inderdaad opgemerkt dat aan de ouders van verzoekster op dezelfde datum bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster wordt dus niet van haar familie gescheiden en zij moeten allemaal het Belgisch grondgebied verlaten. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert in het middel haar privéleven aan. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat het privéleven van verzoekster zich voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Haar asielpprocedure, die op 30 december 2009 opgestart werd, werd op 22 oktober 2010 afgesloten door een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 27 juli 2011 werd de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Vanaf toen tot heden verblijft verzoekster illegaal op het grondgebied. Ze heeft evenmin gevolg gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten die ten opzichte van haar werden genomen of haar werden afgegeven op 21 september 2011, 13 april 2012 en 4 december 2013. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). In casu wordt niet aangetoond dat eventuele opgebouwde

contacten in België en verzoeksters integratie een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten of de stopzetting van deze integratie als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen, evenmin als het leren van een landstaal of het kunnen voorleggen van een werkbeloofte.

Zoals hierboven reeds gesteld, creëert de duur van een beroepsprocedure geen (verblijfs)rechten in hoofde van verzoekster, zodat verzoekster niet aantoont hoe de niet vermelding van dit gegeven een schending van artikel 8 van het EVRM zou meebrengen.

Er kon bij het nemen van de bestreden beslissing op 18 september 2019 geen rekening worden gehouden met de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet die verzoekster zou indienen op 30 september 2019.

Verzoekster toont in deze stand van het geding niet het bestaan aan van een privéleven in België dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg op dit ogenblik niet aangetoond.

Verzoekster toont evenmin een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel in dit verband.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.7. In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 15 van het Handvest. Zij meent dat zij recht heeft op arbeid en op werk en wijst erop dat zij werkbeloofte heeft, later vermeldt ze dat ze “beroepsactiviteiten” heeft en aantoont dat ze gewerkt heeft.

Daargelaten de vraag of dit artikel rechtstreeks op verzoekster van toepassing is, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet het recht op arbeid ontzegt aan verzoekster maar enkel beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Bovendien toont verzoekster niet aan dat deze bepaling van het Handvest primeert op de verblijfswetgeving, het recht op arbeid neemt niet weg dat verzoekster zich, alvorens zij zich op dat recht zou kunnen beroepen, reglementair op het grondgebied bevindt, *quod non*.

Verzoekster kan zich bijgevolg evenmin op nuttige wijze beroepen op artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest.

Het derde onderdeel van het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

2.3.8. Verzoekster vermeldt in de aanhef van het enig middel de schending van de artikelen 7, 74/13, 74/14, 1 § 1, 11° *juncto* 1 § 2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 7 en 33 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, maar laat na om op concrete wijze uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekster zet in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET